

Motion till riksdagen

1989/90:Sf230

av Ingbritt Irhammar och Martin Olsson

(båda c)

Glasögonförsäkring

Synfel eller nedsatt synförmåga bör betraktas som ett handikapp, när man inte kan klara sig utan glasögon eller linser, och borde berättiga till viss ekonomisk hjälp. Drygt två miljoner människor i Sverige behöver synhjälpmedel.

Det är för många en mycket dryg kostnad att skaffa eller byta glasögon eller linser. Särskilt kostsamt blir det för låginkomsttagare, pensionärer med låga pensioner och hushåll, där flera familjemedlemmar har behov av glasögon eller linser. Behovet hos utvecklingsstörda är också mycket stort.

Kostnaderna för synhjälpmedel har ökat kraftigt. Detta innebär att många inte har råd att byta synhjälpmedel, när de skulle behöva, vilket kan skada synen ytterligare. Det kan inte accepteras.

Visserligen utgår viss hjälp från sjukvårdshuvudmännen men hjälpen är otillräcklig, och måste förbättras. Glasögonbidragets realvärde har också minskat, vilket ytterligare talar för behov av förbättringar på området. Det borde utredas om en glasögonförsäkring kunde införas, som vilar på samma principer som tandvårdsförsäkringen.

Hemställan

Mot bakgrund av det ovan anförda hemställs

att riksdagen hos regeringen begär en utredning i syfte att införa en glasögonförsäkring i likhet med principerna för tandvårdsförsäkringen.

Stockholm den 17 januari 1990

Ingbritt Irhammar (c)

Martin Olsson (c)